HOTĂRÂREA CURȚII (Camera a opta)

18 iulie 2013*

„Accize — Directiva 92/12/CEE — Articolele 7-9 — Directiva 2008/118/CE — Articolele 32-34 — Circulația intracomunitară a produselor supuse accizelor — Regulamentul (CEE) nr. 3649/92 — Articolele 1 și 4 — Document de însoțire simplificat — Exemplarul 1 — Activitatea de «cash & carry» — Produse eliberate pentru consum într-un stat membru și deținute în scopuri comerciale într-un alt stat membru sau produse achiziționate de particulari pentru uz propriu și transportate de aceștia — Băuturi spirtoase — Lipsa obligației de verificare de către furnizor”

În cauza C-315/12,

având ca obiect o cerere de decizie preliminară formulată în temeiul articolului 267 TFUE de Højesteret (Danemarca), prin decizia din 26 iunie 2012, primită de Curte la 29 iunie 2012, în procedura

Metro Cash & Carry Danmark ApS

împotriva

Skatteministeriet,

CURTEA (Camera a opta),

compusă din domnul E. Jarašiūnas, președinte de cameră, doamna C. Toader (raportor) și domnul C. G. Fernlund, judecători,

avocat general: doamna E. Sharpston,

grefier: doamna L. Hewlett, administrator principal,

având în vedere procedura scrisă și în urma ședinței din 10 aprilie 2013,

luând în considerare observațiile prezentate:

— pentru Metro Cash & Carry Danmark ApS, de E. Lego Andersen și de H. Peytz, advokater;

— pentru guvernul danez, de V. Pasternak Jørgensen, în calitate de agent, asistat de D. Auken, advokat;

— pentru guvernul elen, de I. Pouli și de G. Papagianni, în calitate de agenți;

— pentru guvernul portughez, de L. Inez Fernandes și de A. Cunha, în calitate de agenți;

— pentru Comisia Europeană, de W. Mölls și de C. Barslev, în calitate de agenți,

* Limba de procedură: daneza.

având în vedere decizia de judecare a cauzei fără concluzii, luată după ascultarea avocatului general,

pronunță prezenta

Hotărâre

1 Cererea de decizie preliminară privește interpretarea articolelor 7-9 din Directiva 92/12/CEE a Consiliului din 25 februarie 1992 privind regimul general al produselor supuse accizelor și privind deținerea, circulația și monitorizarea acestor produse (JO L 76, p. 1, Ediție specială, 09/vol. 1, p. 129), astfel cum a fost modificată prin Directiva 92/108/CEE a Consiliului din 14 decembrie 1992 (JO L 390, p. 124, Ediție specială, 09/vol. 1, p. 170, denumită în continuare „Directiva 92/12”), a articolelor 32-34 din Directiva 2008/118/CE a Consiliului din 16 decembrie 2008 privind regimul general al accizelor și de abrogare a Directivei 92/12 (JO 2009, L 9, p. 12), precum și a dispozițiilor Regulamentului (CEE) nr. 3649/92 al Comisiei din 17 decembrie 1992 privind documentul de însoțire simplificat pentru circulația intracomunitară a produselor supuse accizelor și care au fost eliberate pentru consum în statul membru de expediere (JO L 369, p. 17, Ediție specială, 09/vol. 1, p. 162).

2 Această cerere a fost formulată în cadrul unui litigiu între Metro Cash & Carry Danmark ApS (denumită în continuare „Metro”), pe de o parte, și Skatteministeriet (Ministerul Finanțelor), pe de altă parte, în legătură cu o decizie a acestuia din urmă de a impune Metro o obligație de a se asigura că primește exemplarul 1 al documentului de însoțire simplificat prevăzut de Regulamentul nr. 3649/92 în cadrul vânzării de produse accizabile, în speță de băuturi spirtoase, către clienți supuși plății taxei pe valoarea adăugată (denumită în continuare „TVA”) în Suedia.

Cadrul juridic

Dreptul Uniunii

Directiva 92/12

3 Directiva 92/12 stabilește regimul general al produselor supuse accizelor, în special dispozițiile privind deținerea, circulația și monitorizarea acestora.

4 Al patrulea-al optulea considerent ale Directivei 92/12 au următorul cuprins:

„întrucât, pentru a asigura instituirea și funcționarea pieței interne, aplicarea accizelor ar trebui să fie identică în toate statele membre;

întrucât orice livrare, deținere în vederea livrării sau livrare în beneficiul unui comerciant care desfășoară o activitate economică independentă sau în beneficiul unui organism de drept public, ce are loc în alt stat membru decât cel în care produsul este pus pe piață pentru consum, atrage după sine aplicarea accizelor în acel alt stat membru;

întrucât, în cazul produselor supuse accizelor achiziționate de persoane private pentru uz propriu și transportate de acestea, taxa trebuie aplicată în țara în care au fost achiziționate produsele;

întrucât, pentru a stabili că produsele supuse accizelor nu sunt deținute pentru uz propriu, ci pentru scopuri comerciale, statele membre trebuie să ia în considerare mai multe criterii;

întrucât produsele supuse accizelor achiziționate de persoane care nu sunt antrepozitari autorizați sau comercianți înregistrați ori neînregistrați și expediate sau transportate direct sau indirect de către vânzător sau în numele acestuia trebuie să fie supuse accizelor în statul membru de destinație.”

5 Articolul 6 alineatul (1) din această directivă prevede principiul potrivit căruia accizele sunt exigibile în momentul punerii în consum sau în momentul înregistrării unor deficite care trebuie supuse accizelor și definește punerea în consum ca fiind orice derogare, chiar și neregulamentară, de la un regim de suspendare.

6 Articolul 7 din directiva menționată prevede:

„(1) În cazul produselor supuse accizelor și puse deja în consum într-un stat membru, deținute în scopuri comerciale într-un alt stat membru, accizele sunt percepute în statul membru în care sunt deținute produsele în cauză.

(2) În acest scop, fără a aduce atingere articolului 6, dacă produsele puse deja în consum, conform definiției din articolul 6, într-un stat membru sunt livrate, destinate livrării în alt stat membru sau folosite în alt stat membru în vederea realizării de către un comerciant a unei activități economice independente sau pentru un organism de drept public, accizele devin exigibile în acel alt stat membru.

(3) În funcție de toate elementele situației, accizele sunt datorate de către persoana care efectuează livrarea sau deține produsele destinate livrării sau de persoana care primește produsele pentru a le folosi într-un stat membru, altul decât cel în care produsele au fost deja puse în consum, sau de către comerciantul sau organismul de drept public relevant.

(4) Produsele menționate la alineatul (1) circulă între teritoriile diverselor state membre împreună cu un document de însoțire care conține datele principale din documentul menționat la articolul 18 alineatul (1). Forma și conținutul acestui document se stabilesc în conformitate cu procedura stabilită la articolul 24 din prezenta directivă.

(5) Persoana, comerciantul sau organismul prevăzut la alineatul (3) trebuie să îndeplinească următoarele cerințe:

(a) înainte de expedierea bunurilor, trebuie să facă o declarație autorităților fiscale din statul membru de destinație și să garanteze plata accizelor;

(b) să plătească accizele statului membru de destinație în conformitate cu procedura stabilită de statul membru în cauză;

(c) să fie de acord cu orice verificare care permite administrației statului membru de destinație să se convingă că bunurile au fost primite efectiv și că accizele aferente sunt plătite.

(6) Accizele plătite în primul stat membru menționat la alineatul (1) se rambursează în conformitate cu articolul 22 alineatul (3).

[...]”

7 În temeiul articolului 8 din Directiva 92/12, pentru produsele achiziționate de persoane particulare pentru uz propriu și transportate de acestea, principiul care reglementează piața internă stabilește că accizele sunt percepute în statul membru în care sunt achiziționate produsele.

8 Articolul 9 din această directivă prevede:

„(1) Fără a aduce atingere articolelor 6, 7 și 8, accizele devin exigibile dacă produsele pentru consum dintr-un stat membru sunt deținute în scopuri comerciale în alt stat membru.

În acest caz, accizele sunt datorate în statul membru pe teritoriul căruia se află produsele, de către deținătorul produselor.

(2) Pentru a determina dacă produsele menționate la articolul 8 sunt destinate unor scopuri comerciale, statele membre trebuie să ia în considerare, *inter alia*, următoarele:

— statutul comercial al celui care deține produsele și motivele pentru care le deține;

— locul în care se află produsele sau, dacă este cazul, modul de transport folosit;

— orice document referitor la produse;

— natura produselor;

— cantitatea de produse.

În scopul aplicării conținutului celei de-a cincea liniuțe din primul paragraf, statele membre pot stabili niveluri orientative, exclusiv ca element doveditor. Aceste niveluri orientative nu pot fi mai mici decât:

[...]

b) *Băuturi alcoolice*

băuturi spirtoase 10 litri

[...]”

Regulamentul nr. 3649/92

9 Articolele 1 și 4 din Regulamentul nr. 3649/92, care stabilesc condițiile documentului de însoțire simplificat, au următorul cuprins:

„*Articolul 1*

În cazul în care produsele supuse accizelor și eliberate deja pentru consum într-un stat membru sunt destinate a fi folosite în alt stat membru, în sensul articolului 7 din Directiva 92/12/CEE, persoana responsabilă cu circulația intracomunitară trebuie să întocmească un document de însoțire simplificat. În timpul circulației respectivelor produse dintr-un stat membru în alt stat membru, documentul trebuie să însoțească lotul și trebuie să fie pus la dispoziția autorităților competente ale statelor membre în scopul controlului.

[...]

Articolul 4

Documentul de însoțire simplificat se întocmește în trei exemplare.

Exemplarul 1 rămâne la furnizor pentru controlul fiscal.

Exemplarul 2 trebuie să însoțească bunurile în timpul circulației și rămâne la destinatar.

Exemplarul 3 trebuie să însoțească bunurile și se înapoiază furnizorului cu o chitanță de primire care indică, de asemenea, tratamentul fiscal ulterior al bunurilor în statul membru de destinație, în cazul în care furnizorul solicită acest lucru în special, în scopul rambursării. Acest exemplar se atașează oricărei eventuale cereri de rambursare prevăzute la articolul 22 alineatul (3) din Directiva 92/12/CEE."

Directiva 2008/118

10 Articolele 32-34 din Directiva 2008/118, care înlocuiesc articolele 7-9 din Directiva 92/12, prevăd:

„*Articolul 32*

(1) Accizele pentru produsele accizabile achiziționate de o persoană privată pentru uz propriu și transportate personal de aceasta dintr-un stat membru în altul sunt exigibile numai în statul membru în care se achiziționează produsele accizabile.

(2) Pentru a stabili dacă produsele accizabile menționate la alineatul (1) sunt destinate uzului propriu al unei persoane private, statele membre iau în considerare cel puțin următoarele elemente:

a) statutul comercial al celui care deține produsele accizabile și motivele pentru care le deține;

b) locul în care se află produsele accizabile sau, dacă este cazul, modul de transport folosit;

c) orice document referitor la produsele accizabile;

d) natura produselor accizabile;

e) cantitatea de produse accizabile.

(3) În scopul aplicării alineatului (2) litera (e), statele membre pot stabili niveluri orientative, exclusiv ca element doveditor. Aceste niveluri orientative nu pot fi mai mici decât:

[...]

b) pentru băuturi alcoolice:

— băuturi spirtoase: 10 litri,

[...]

[...]

Articolul 33

(1) Fără a aduce atingere dispozițiilor articolului 36 alineatul (1), în cazul în care produsele accizabile care au fost deja eliberate pentru consum într-un stat membru sunt deținute în scopuri comerciale în alt stat membru pentru a fi livrate sau utilizate pe teritoriul acestuia, produsele în cauză sunt supuse accizelor, iar accizele devin exigibile în acest alt stat membru.

În sensul prezentului articol, «deținere în scopuri comerciale» înseamnă deținerea de produse accizabile de către o altă persoană decât o persoană privată sau de către o persoană privată în alte scopuri decât pentru uz propriu și transportarea de către aceasta, în conformitate cu articolul 32.

(2) Condițiile de exigibilitate și nivelul accizelor care urmează să fie aplicate sunt cele în vigoare la data la care accizele devin exigibile în acest alt stat membru.

(3) Persoana plătitoare de accize devenite exigibile este, în cazurile menționate la alineatul (1), persoana care efectuează livrarea sau deține produsele destinate livrării sau căreia îi sunt livrate produsele în cel de al doilea stat membru.

(4) Fără a aduce atingere dispozițiilor articolului 38, în cazul în care produsele accizabile care au fost deja eliberate pentru consum într-un stat membru se deplasează în cadrul Comunității, în scopuri comerciale, produsele în cauză nu sunt considerate ca fiind deținute în aceste scopuri până în momentul în care ajung în statul membru de destinație, cu condiția ca deplasarea să se realizeze pe baza formalităților prevăzute la articolul 34.

(5) Produsele accizabile deținute la bordul unei nave sau al unei aeronave care efectuează traversări sau zboruri între două state membre, dar care nu sunt disponibile pentru vânzare în momentul în care nava sau aeronava se află pe teritoriul unuia dintre statele membre, nu sunt considerate ca fiind deținute în statul membru respectiv în scopuri comerciale.

(6) Accizele sunt restituite sau remise, la cerere, în statul membru în care a avut loc eliberarea pentru consum în cazul în care autoritățile competente din celălalt stat membru constată că accizele au devenit exigibile și au fost percepute în statul membru în cauză.

Articolul 34

(1) În situațiile menționate la articolul 33 alineatul (1), produsele accizabile circulă între teritoriile diverselor state membre împreună cu un document de însoțire care conține datele principale din documentul menționat la articolul 21 alineatul (1).

În conformitate cu procedura menționată la articolul 43 alineatul (2), Comisia adoptă măsuri care stabilesc structura și conținutul documentului de însoțire.

(2) Persoanele vizate la articolul 33 alineatul (3) se conformează următoarelor cerințe:

(a) înainte de expedierea bunurilor, trebuie să facă o declarație autorităților fiscale din statul membru de destinație și să garanteze plata accizelor;

(b) să plătească accizele statului membru de destinație în conformitate cu procedura stabilită de statul membru în cauză;

(c) acceptă orice control care permite autorităților competente din statul membru de destinație să se asigure că produsele accizabile au fost efectiv primite și că accizele exigibile pentru acestea au fost plătite.

Statul membru de destinație poate, în situații și condiții pe care le stabilește, să simplifice sau să acorde o derogare de la cerințele menționate la litera (a). În acest caz, statul în cauză informează Comisia, care la rândul ei informează celelalte state membre.”

Dreptul danez

11 Dispozițiile relevante ale Directivei 92/12 și ale Directivei 2008/118 au fost transpuse prin Legea consolidată nr. 1239 privind accizele pentru bere, pentru vin și pentru vin de fructe și altele (Legea privind accizele pentru băuturile spirtoase) [lovbekendtgørelse nr. 1239 om afgift af øl, vin og frugtvin

m.m (spiritusafgiftsloven)] din 22 octombrie 2007 și prin Legea nr. 1385 de modificare, printre altele, a Legii privind accizele pentru băuturile spirtoase (lov nr. 1385 om ændring af bl.a. spiritusafgiftsloven) din 21 decembrie 2009.

Litigiul principal și întrebările preliminare

12 Din decizia de trimitere rezultă că accizele daneze pentru băuturile spirtoase sunt considerabil mai reduse decât accizele suedeze corespunzătoare. La 1 ianuarie 2012, accizele daneze se ridicau la 150 de coroane daneze (DKK) pe litru, în timp ce accizele suedeze erau, la aceeași dată, de aproximativ 424,14 DKK pe litru. Această situație constituie un stimulent financiar în vederea achiziționării de băuturi spirtoase supuse accizelor daneze și a importului acestora în Suedia. Băuturile spirtoase nu sunt supuse accizelor suedeze dacă sunt achiziționate de particulari în Danemarca pentru uz propriu și sunt transportate de aceștia. În schimb, în cazul achiziționării în scopuri comerciale, accizele suedeze sunt aplicabile.

13 Metro exercită în Danemarca o activitate de vânzare a unei game largi de produse, inclusiv băuturi spirtoase, către clienți danezi sau care provin din alte state membre. Conceptul utilizat, „cash & carry”, constă în faptul că clienții își iau ei înșiși produsele de pe rafturile antrepozitelor și le pun în cărucioarele de cumpărături, pe care le duc ulterior la casă, unde achită bunurile achiziționate cu numerar („cash”). După efectuarea plății, produsele sunt predate clienților, care organizează singuri transportul („carry”).

14 Cumpărăturile pot fi efectuate la Metro numai după prezentarea la casă a unui card cu citire automată (denumit în continuare „cardul Metro”), eliberat la cerere întreprinderilor daneze înregistrate în Det Centrale Virksomhedsregister (Registrul central al întreprinderilor). În privința clienților suedezi, Metro eliberează acest card numai întreprinderilor plătitoare de TVA în Suedia. Un client, căruia îi sunt eliberate mai multe carduri Metro, poate pune cardurile sale la dispoziția altor persoane fizice, care le pot utiliza pentru propriile achiziții. Acest lucru este valabil atât pentru clienții danezi, cât și pentru clienții suedezi. Metro are peste 250 000 de clienți înregistrați și a emis peste 700 000 de carduri Metro.

15 Persoana care se prezintă la casă nu este supusă niciunei formalități în vederea justificării identității sale sau a calității sale de operator sau de reprezentant al întreprinderii căreia i-a fost emis cardul. Metro nu organizează controale la casă pentru a verifica dacă mărfurile sunt cumpărate în scopuri comerciale sau este vorba exclusiv sau inclusiv despre cumpărături pentru uz privat.

16 Vânzarea de băuturi spirtoase este întotdeauna supusă plății TVA-ului și a accizelor daneze, indiferent de naționalitatea clientului.

17 Dintr-o cerere de asistență din 12 februarie 2007, justificată prin riscul de fraudă în sectorul restaurantelor, rezultă că Skatteverket (administrația fiscală suedeză) solicitase administrației vamale și fiscale daneze informații privind achizițiile efectuate de clienții suedezi la Metro în cursul anilor 2003 și 2004. Informațiile primite fuseseră utilizate în cadrul controalelor realizate în mai multe restaurante suedeze, în urma cărora, în toate cazurile, operatorii restaurantelor au primit decizii de rectificare a impunerii și le-a fost retrasă licența.

18 Ulterior, Skatteministeriet a adoptat o decizie prin care impunea Metro să solicite remiterea exemplarului 1 al documentului de însoțire simplificat cu ocazia vânzărilor de băuturi spirtoase către clienții suedezi.

19 Acțiunea introdusă de Metro împotriva acestei decizii a fost respinsă de Østre Landsret (Curtea regională din estul Danemarcei) printr-o hotărâre din 19 martie 2010.

20 La 11 mai 2010, Metro a formulat apel împotriva acestei hotărâri la Højesteret.

21 În aceste condiții, Højesteret a hotărât să suspende judecarea cauzei și să adreseze Curții următoarele întrebări preliminare:

„1) Directiva 92/12 și Regulamentul nr. 3649/92 trebuie interpretate în sensul că un operator economic dintr-un stat membru, care, în împrejurări precum cele din cauza principală, vinde produse accizabile care au fost eliberate pentru consum în acest stat membru și care sunt livrate, la locul de desfășurare a activității economice a vânzătorului, unui cumpărător rezident într-un alt stat membru, fără ca vânzătorul să contribuie la asigurarea sau la organizarea transportului, are obligația de a verifica, în primul rând, dacă achiziționarea produselor accizabile este realizată în vederea importului lor în acest al doilea stat membru și, în al doilea rând, dacă produsele respective sunt importate pentru uz privat sau pentru uz comercial?

2) În cazul unui răspuns afirmativ la prima întrebare, instanța de trimitere solicită să se stabilească dacă, în cazul vânzării de produse accizabile în împrejurări precum cele din cauza principală, operatorul economic este obligat să aplice, atunci când realizează verificările menționate, regulile de prezumție referitoare la intenția cumpărătorului cu privire la produsele achiziționate.

3) În cazul unui răspuns afirmativ la prima întrebare, instanța de trimitere solicită în plus să se stabilească dacă Directiva 92/12 și Regulamentul nr. 3649/92 trebuie interpretate în sensul că un vânzător precum cel menționat în cadrul primei întrebări, în împrejurări precum cele din cauza principală, trebuie să refuze vânzarea de produse accizabile către un cumpărător în situația în care cumpărătorul respectiv nu prezintă exemplarul 1 al documentului de însoțire simplificat prevăzut la articolul 4 din regulament dacă acesta efectuează achiziția pentru a utiliza produsele accizabile în scopuri comerciale în țara sa de origine. Instanța de trimitere dorește un răspuns și în cazul în care trebuie să se aplice regulile de prezumție la care se face trimitere în cadrul celei de a doua întrebări.

4) Intrarea în vigoare a Directivei 2008/118 și abrogarea Directivei 92/12 determină modificarea situației juridice în ceea ce privește implicațiile Directivei 92/12 asupra răspunsurilor la primele trei întrebări?

5) Expresia «produse achiziționate de persoane particulare pentru uz propriu», de la articolul 8 din Directiva 92/12 și de la articolul 32 alineatul (1) din Directiva 2008/118, trebuie interpretată în sensul că include sau poate să includă achiziția de produse accizabile în împrejurări precum cele din cauza principală? În cazul unui răspuns negativ la această întrebare, instanța de trimitere solicită să se stabilească dacă achizițiile menționate trebuie să intre sub incidența articolului 7 din Directiva 92/12 sau, respectiv, a articolului 33 din Directiva 2008/118.”

Cu privire la întrebările preliminare

Cu privire la prima întrebare

22 Prin intermediul primei întrebări, instanța de trimitere solicită să se stabilească, în esență, dacă articolele 7-9 din Directiva 92/12, precum și articolele 1 și 4 din Regulamentul nr. 3649/92 trebuie să fie interpretate în sensul că impun unui operator economic, precum cel în discuție în litigiul principal, să verifice dacă cumpărătorii care provin din alte state membre au intenția să importe produsele accizabile în alt stat membru și, dacă este cazul, dacă un astfel de import este realizat în scopuri private sau în scopuri comerciale.

23 Cu titlu introductiv, trebuie amintit că, potrivit unei jurisprudențe constante, Directiva 92/12 vizează stabilirea anumitor reguli în ceea ce privește deținerea, circulația și monitorizarea produselor supuse accizelor, în special în scopul de a garanta că exigibilitatea accizelor este identică în toate statele membre (a se vedea Hotărârea din 23 noiembrie 2006, Joustra, C-5/05, Rec., p. I-11075, punctul 27 și jurisprudența citată).

24 Directiva 92/12 stabilește în această privință, astfel cum reiese printre altele din al cincilea și din al șaselea considerent ale acesteia, o distincție între, pe de o parte, produsele deținute în scopuri comerciale și al căror transport trebuie să fie însoțit de documente și, pe de altă parte, produsele achiziționate de particulari pentru uz propriu și al căror transport nu necesită niciun document.

25 În temeiul articolului 1 din Regulamentul nr. 3649/92, în cazul în care produsele supuse accizelor și eliberate deja pentru consum într-un stat membru sunt destinate a fi folosite în alt stat membru, în sensul articolului 7 din Directiva 92/12, persoana responsabilă cu circulația intracomunitară trebuie să întocmească un document de însoțire simplificat.

26 Potrivit articolului 4 din regulamentul menționat, documentul de însoțire simplificat se întocmește în trei exemplare, dintre care exemplarul 1 rămâne la furnizor pentru controlul fiscal.

27 Din coroborarea articolelor 1 și 4 din Regulamentul nr. 3649/92 rezultă că exemplarul 1 al documentului de însoțire simplificat trebuie să fie păstrat de furnizor numai atunci când acest document a fost întocmit de „persoana responsabilă cu circulația intracomunitară”, menționată la articolul 1, căreia îi revine, în consecință, obligația de a preda acest exemplar furnizorului atunci când constată că produse supuse accizelor, care au fost deja eliberate pentru consum într-un stat membru, sunt destinate să fie deținute în scopuri comerciale într-un alt stat membru.

28 Niciun element din aceste dispoziții nu permite să se concluzioneze că un furnizor precum Metro, în măsura în care nu este el însuși „persoana responsabilă cu circulația intracomunitară” în temeiul articolului 1 din Regulamentul nr. 3649/92, trebuie să controleze dacă sunt îndeplinite condițiile pentru ca persoana responsabilă să întocmească și să îi predea documentul de însoțire simplificat menționat pentru ca furnizorul să poată să îl păstreze.

29 Astfel cum a arătat Comisia în observațiile sale, această persoană responsabilă este cea vizată la articolul 7 alineatul (5) din Directiva 92/12, care face trimitere la articolul 7 alineatul (3) din această directivă.

30 Potrivit acestei din urmă dispoziții, accizele sunt datorate, după caz, de persoana care efectuează livrarea sau deține produsele destinate livrării sau de persoana care primește produsele pentru a le folosi într-un stat membru, altul decât cel în care produsele au fost deja puse în consum, sau de comerciantul sau organismul de drept public relevant.

31 În speță, nu se contestă faptul că, în cadrul sistemului „cash & carry” pus în aplicare de Metro, clientul însuși se ocupă de transportul produselor cumpărate, care pot fi destinate unei utilizări private sau comerciale și, în cazul în care clientul este suedez, unei utilizări nu în Suedia, ci în Danemarca.

32 Rezultă de aici, mai întâi, că un operator precum Metro, în calitate de furnizor care nu se ocupă de livrarea produselor vândute, nu poate fi considerat drept „persoana care efectuează livrarea”, în sensul articolului 7 alineatul (3) din Directiva 92/12.

33 În continuare, un astfel de operator nu ar putea fi considerat ca fiind persoana care „deține produsele destinate livrării”, în sensul articolului 7 alineatul (3), deoarece activitatea sa de comerț cu ridicata cu autoservire nu îi permite să garanteze nici utilizarea comercială a produselor vândute unor clienți suedezi, nici faptul că aceste produse vor fi efectiv livrate în Suedia.

34 Această interpretare este confirmată de articolul 33 alineatul (3) din Directiva 2008/118, care înlocuiește articolul 7 alineatul (3) din Directiva 92/12. Astfel, noul text conține în prezent o trimitere la articolul 33 alineatul (1), stabilind în mod clar o legătură între deținerea în vederea livrării și aplicarea articolului 33 menționat, care, ca și articolul 7 din Directiva 92/12, vizează produsele „eliberate pentru consum într-un stat membru” și „deținute în scopuri comerciale într-un alt stat membru”.

35 În sfârșit, din coroborarea alineatelor (2) și (3) ale articolului 7 din Directiva 92/12 rezultă că Metro, în calitate de întreprindere cu sediul în Danemarca, statul membru de punere în consum în cauza principală, nu se încadrează nici în alte ipoteze prevăzute la articolul 7 alineatul (3) din directiva menționată. Astfel, acestea privesc numai operatorii profesionali sau organismele de drept public cărora le sunt destinate produsele în interiorul unui stat membru, altul decât cel în care produsele au fost puse în consum.

36 Această concluzie este susținută și de articolul 33 alineatul (3) din Directiva 2008/118, care simplifică aceste dispoziții ale Directivei 92/12 referindu-se în continuare numai la persoana „căreia îi sunt livrate produsele în cel de al doilea stat membru”.

37 În consecință, trebuie să se constate că un operator economic precum Metro nu poate fi calificat drept „persoană responsabilă cu circulația intracomunitară”, în sensul articolului 1 din Regulamentul nr. 3649/92, și nu trebuie să verifice dacă sunt îndeplinite condițiile pentru ca persoana responsabilă să întocmească și să îi predea documentul de însoțire simplificat pentru a putea să îl păstreze.

38 Având în vedere ansamblul considerațiilor precedente, trebuie să se răspundă la prima întrebare că articolele 7-9 din Directiva 92/12, precum și articolele 1 și 4 din Regulamentul nr. 3649/92 trebuie să fie interpretate în sensul că nu impun unui operator economic, precum cel în discuție în litigiul principal, să verifice dacă cumpărătorii care provin din alte state membre au intenția să importe produsele accizabile în alt stat membru și, dacă este cazul, dacă un astfel de import este realizat în scopuri private sau în scopuri comerciale.

Cu privire la a doua și la a treia întrebare

39 Având în vedere răspunsul la prima întrebare, nu mai este necesară pronunțarea cu privire la a doua și la a treia întrebare preliminară.

Cu privire la a patra întrebare

40 Prin intermediul celei de a patra întrebări, instanța de trimitere solicită să se stabilească, în esență, dacă articolele 32-34 din Directiva 2008/118 trebuie interpretate în sensul că aduc modificări de fond articolelor 7-9 din Directiva 92/12, care să justifice, în împrejurări precum cele în discuție în litigiul principal, un răspuns diferit la prima întrebare.

41 Răspunsul la această întrebare rezultă din cel dat la prima întrebare, în special din cuprinsul punctelor 34 și 36 din prezenta hotărâre.

42 Astfel, trebuie să se constate că articolele 32-34 din Directiva 2008/118 nu aduc modificări de fond articolelor 7-9 din Directiva 92/12, ci reproduc conținutul acestor articole clarificându-le.

43 În consecință, trebuie să se răspundă la a patra întrebare că articolele 32-34 din Directiva 2008/118 trebuie interpretate în sensul că nu aduc modificări de fond articolelor 7-9 din Directiva 92/12, care să justifice, în împrejurări precum cele în discuție în litigiul principal, un răspuns diferit la prima întrebare.

Cu privire la a cincea întrebare

44 Prin intermediul celei de a cincea întrebări, instanța de trimitere solicită să se stabilească, în esență, dacă articolul 8 din Directiva 92/12 trebuie interpretat în sensul că este susceptibil să acopere achiziționarea de produse accizabile în împrejurări precum cele în discuție în litigiul principal.

45 În această privință, trebuie amintit că produsele care nu sunt deținute în scopuri personale trebuie în mod necesar să fie considerate ca fiind deținute în scopuri comerciale (a se vedea Hotărârea Joustra, citată anterior, punctul 29).

46 Din modul de redactare a articolului 7 din Directiva 92/12 rezultă că acesta vizează achiziționarea de produse supuse accizelor în împrejurări precum cele în discuție în litigiul principal atunci când aceste produse sunt destinate a fi deținute în scopuri comerciale într-un alt stat membru.

47 Cu toate acestea, astfel cum rezultă din examinarea primei întrebări, este posibil de asemenea ca astfel de produse să fie achiziționate de particulari pentru uz propriu și transportate de aceștia în Suedia. În astfel de împrejurări, respectivele produse intră sub incidența articolului 8 din Directiva 92/12.

48 În consecință, trebuie să se răspundă la a cincea întrebare că articolul 8 din Directiva 92/12 trebuie interpretat în sensul că este susceptibil să acopere achiziționarea de produse accizabile în împrejurări precum cele în discuție în litigiul principal în cazul în care aceste produse sunt achiziționate de particulari pentru uz propriu și sunt transportate de aceștia, aspect care trebuie verificat de autoritățile naționale competente de la caz la caz.

Cu privire la cheltuielile de judecată

49 Întrucât, în privința părților din litigiul principal, procedura are caracterul unui incident survenit la instanța de trimitere, este de competența acesteia să se pronunțe cu privire la cheltuielile de judecată. Cheltuielile efectuate pentru a prezenta observații Curții, altele decât cele ale părților menționate, nu pot face obiectul unei rambursări.

Pentru aceste motive, Curtea (Camera a opta) declară:

1) **Articolele 7-9 din Directiva 92/12/CEE a Consiliului din 25 februarie 1992 privind regimul general al produselor supuse accizelor și privind deținerea, circulația și monitorizarea acestor produse, astfel cum a fost modificată prin Directiva 92/108/CEE a Consiliului din 14 decembrie 1992, precum și articolele 1 și 4 din Regulamentul (CEE) nr. 3649/92 al Comisiei din 17 decembrie 1992 privind documentul de însoțire simplificat pentru circulația intracomunitară a produselor supuse accizelor și care au fost eliberate pentru consum în statul membru de expediere trebuie să fie interpretate în sensul că nu impun unui operator economic, precum cel în discuție în litigiul principal, să verifice dacă cumpărătorii care provin din alte state membre au intenția să importe produsele accizabile în alt stat membru și, dacă este cazul, dacă un astfel de import este realizat în scopuri private sau în scopuri comerciale.**

2) **Articolele 32-34 din Directiva 2008/118/CE a Consiliului din 16 decembrie 2008 privind regimul general al accizelor și de abrogare a Directivei 92/12/CEE trebuie interpretate în sensul că nu aduc modificări de fond articolelor 7-9 din Directiva 92/12, astfel cum a fost modificată prin Directiva 92/108, care să justifice, în împrejurări precum cele în discuție în litigiul principal, un răspuns diferit la prima întrebare.**

3) Articolul 8 din Directiva 92/12, astfel cum a fost modificată prin Directiva 92/108, trebuie interpretat în sensul că este susceptibil să acopere achiziționarea de produse accizabile în împrejurări precum cele în discuție în litigiul principal în cazul în care aceste produse sunt achiziționate de particulari pentru uz propriu și sunt transportate de aceștia, aspect care trebuie verificat de autoritățile naționale competente de la caz la caz.

Semnături